

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/541/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113221405
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2113221405.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci žalobcov: 1/ Ing. N. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. č. XXX a 2/ Ing. Q. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. č. XXX, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, Chlumeckého 2, P. O. Box 57, Bratislava 212, o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 8. apríla 2015, č.k. 13C/314/2013-154, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa títo domáhali zaplata sumy 10.000 eur titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 1 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1, § 10, § 18 ods. 1 a 2, § 20, § 22 ods. 1, 2 a 3, § 25 ods. 1 a 2, a § 27 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ako aj § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a 5, § 19 ods. 1 a 2, a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur uplatnený v predmetnom konaní je nedôvodný. Na žalobcami tvrdený nesprávny úradný postup katastra v súvislosti s povolením vkladu pod V-1068/00 bolo potrebné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb. a na postup katastra pri vykonaní zápisov R-127/06 a Z-2596/12 bolo potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z.. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú:

- a) nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup,
- b) existencia škody,
- c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou.

Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nespĺnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. Je to žalobca, kto musí preukázať v občianskom súdnom konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu (vrátane existencie príčinnej

súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou) a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá. Základným procesným predpokladom pre uplatnenie nárokov zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím je predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom, v danom prípade príslušným ústredným orgánom štátnej správy, ktorým na úseku katastra je Úrad geodézie kartografie a katastra Slovenskej republiky. V danom prípade sa však žalobcovia s návrhom na predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na Úrad geodézie kartografie a katastra neobrátili a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu s ním predbežne neprerokovali. Žalobcovia uviedli, že nevedeli, že mali takúto povinnosť a tiež, že všetci im povedali, že sa majú obrátiť na súd. Pokiaľ ide o predbežné prerokovanie nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, význam má správna právna kvalifikácia formy zodpovednosti štátu za škodu, ktorá má byť titulom nároku žalobcov, teda či sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy domáhajú z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, alebo titulom nezákonného rozhodnutia. Žalobcovia v celom konaní poukazovali na nesprávny úradný postup, keď dôvodili, že kataster jednak v listoch vlastníctva vydaných pre účely uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 25.07.2000 neuviedol žiadneho iného vlastníka okrem predávajúcich, nebola tam zmienka o 1 spoluvlastníčke spoločného dvora B. A., ďalej pochybil v tom keď riadne neskúmal oprávnenie prevodcov nakladať s prevádzanou nehnuteľnosťou, pričom mal konanie o povolenie vkladu vlastníckeho práva prerušiť, žalobcov upozorniť na to, že nenadobúdajú celok spoločného dvora, ale že je tam ešte spoluvlastníčka B. A. a ďalej pochybil, keď im po zavkladovaní vlastníctva vydal listy vlastníctva bez uvedenia 1 vlastníčky B. A.. Súd dospel k záveru, že takýto vymedzením nedostatkov v činnosti katastra zo strany žalobcov, žalobcovia odvodzovali svoj nárok jednak z nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, keď poukazovali na listy vlastníctva vydané katastrom pred uzatvorením kúpnej zmluvy neobsahujúce všetky údaje o vlastníkoch spoločného dvora, na skutočnosť, že kataster mal správne konanie o povolení vkladu prerušiť, aby žalobcov upozornil, že predmetom prevodu nie je 1/4 podiel spoločného dvora a tiež keď po povolení vkladu V-1068/00 podľa žalobcov vydal listy vlastníctva, v ktorých rovnako neboli údaje o zostávajúcej 1/4 spoluvlastníčke spoločného dvora B. A.. V tejto časti nárok žalobcov vychádza z nimi tvrdeného nesprávneho úradného postupu Katastrálneho odboru Okresného úradu v Senici. Nesprávny úradný postup totiž môže byť založený i súhrnom čiastkových pochybení, ktoré vo svojom súhrne a vzájomných súvislostiach viedli k ujme účastníka. Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje nesprávny úradný postup, z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho-ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Zároveň vzhľadom na skutočnosti uvádzané žalobcami, sa jedná tiež o titul aj z tvrdeného nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, pretože žalobcovia namietali nesprávnosť postupu katastra pri povoľovaní vkladu V-1068/00, keď podľa nich kataster neskúmal oprávnenie prevodcov nakladať s prevádzanými nehnuteľnosťami. Ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia a za tým účelom zhromažďuje podklady, dôkazy, hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia. Vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavujú práve v obsahu rozhodnutia, preto z hľadiska zodpovednosti štátu takéto vady musia byť hodnotené ako zodpovednosť štátu spôsobenú rozhodnutím. Žalobcovia svoj nárok uplatnený v tomto konaní s Úradom geodézie kartografie a katastra Slovenskej republiky ako ústredným orgánom štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností vopred neprerokovali. Pokiaľ ide o úradný postup katastra pri povoľovaní vkladu V-1068/00, ako už bolo uvedené, zákon č. 58/1969 Zb. predbežné prerokovanie nároku ani nevyžadoval, avšak predbežné prerokovanie bolo potrebné, pokiaľ ide o nezákonnosť rozhodnutia o povolení vkladu V-1068/00. Rovnako bolo potrebné predbežné prerokovanie nároku žalobcov na náhradu škody, pokiaľ ide o nimi tvrdený nesprávny úradný postup katastra pri vykonaní zápisov R-127/06 a Z-2596/12. Zákonná požiadavka na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s ústredným orgánom štátnej správy je podmienkou pre súdne uplatnenie nároku na náhradu nemateriálnej ujmy vzniknutej nezákonným rozhodnutím. V prípade, že žaloba voči štátu bola podaná bez predbežného prerokovania, ide o odstrániteľný nedostatok podmienok konania v zmysle § 103 a § 104 O.s.p., teda súd by mal účastníkov vyzvať na predloženie dokladu, že k uplatneniu nároku u ústredného orgánu došlo, prípadne im poskytnúť i priestor, ak poškodený tento úkon dosiaľ neurobil. V danom prípade sa však takýto postup javil neefektívny vzhľadom na to, že konanie prebiehalo už dlhšiu dobu a z postoja orgánu konajúceho za Slovenskú republiku, t. j. Úradu geodézie, kartografie a katastra bol zrejmy jeho odmietavý postoj k uplatnenému nároku, keď

žalovaná vo svojich písomných vyjadreniach k žalobe žalobcov opakovane žiadala žalobu zamietnuť, z čoho možno predpokladať, že v prípade dodatočného podania návrhu žalobcov Úradu geodézie kartografie a katastra o predbežné prerokovanie nároku, by bol ich nárok úradom rovnako odmietnutý. Za takejto situácie požiadavka, aby žalobcovia svoj nárok predbežne prerokovali, predstavovala v tomto prípade iba formálne naplnenie litery zákona bez ambície dosiahnuť pôvodný účel inštitútu predbežného prerokovania a v konečnom dôsledku by znamenal iba nehospodárne predĺženie súdneho konania (rovnako rozsudok Nejvyššího soudu ČR z 16.06.2010, sp. zn. 25 Cdo 737/2008). Súd mal preto za to, že nebolo potrebné lpieť na splnení podmienky predbežného prerokovania nároku žalobcov u žalovanej a po uvážlivom zhodnotení všetkých okolností prípadu, nárok žalobcov aj bez jeho predbežného prerokovania s Úradom geodézie kartografie a katastra vecne prejednal. Nie je pritom pochyb o tom, že predbežné prerokovanie nároku nie je hmotnoprávnou podmienkou úspešnosti žaloby a že nesplnenie uvedenej podmienky nie je dôvodom k vecnému rozhodnutiu tak, že žaloba by mala byť zamietnutá. Predbežné prerokovanie nároku je teda iba procesnou podmienkou pre uplatnenie nároku na súde. Súd teda v danom prípade, pokiaľ ide o nesplnenie požiadavky na predbežné prerokovanie nároku žalobcov titulom tvrdeného nezákonného rozhodnutia o povolení vkladu V-1068/00, ako aj nesprávneho úradného postupu katastra pri vykonaní zápisov R-127/06 a Z-2596/12, od splnenia tejto požiadavky výnimočne upustil, pretože trvanie na postupe podľa § 104 ods. 2 O.s.p. by vzhľadom na v konaní prejavené negatívne stanovisko žalovanej k nároku žalobcov, nespĺňalo rozumný zmysel a nemohlo by naplniť účel sledovaný zákonom, takýto postup by bol teda celkom formálny a odporoval by zásadám rýchlosti a hospodárnosti súdneho konania. Pokiaľ ide o uplatnený nárok z nesprávneho úradného postupu katastra v konaní pod V-1068/00, v tejto časti v zmysle zákona č. 58/1969 predbežné prerokovanie nároku s príslušným ústredným orgánom ani nie je obligatórne. Preto súd pristúpil k vecnému skúmaniu nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu pri povoľovaní vkladu vlastníckeho práva žalobcov k predmetným nehnuteľnostiam a titulom tvrdeného nezákonného rozhodnutia V-1068/00, pričom vzhľadom na to, že išlo o úradný postup a rozhodnutie z roku 2000, bolo potrebné v tejto časti nároku žalobcov aplikovať zákon č. 58/1969 Zb. Ustanovenie § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch) a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Uvedený zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uplatnia len vtedy, ak zákon nemá vlastnú úpravu (§ 20 zák. č. 58/1969 Zb.). Uvedený zákon bližšie nedefinuje pojem škoda a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba vychádzať z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 442) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Zákon č. 58/1969 Zb. účinný v čase, keď podľa tvrdenia žalobcov malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu katastra v súvislosti s povolením vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.07.2000 a keď bolo vydané rozhodnutie o povolení vkladu pod V-1068/00, však upravoval iba nárok poškodeného na náhradu skutočnej materiálnej škody, nepriznával poškodenému nárok na náhradu nemateriálnej ujmy. Zákon č. 58/1969 Zb. teda nepoznal inštitút náhrady nemajetkovej škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia. Predovšetkým vzhľadom na túto skutočnosť, musel súd žalobu žalobcov v časti ich nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s postupom katastra pri povoľovaní vkladu a rozhodnutím o vklade pod sp. zn. V-1068/00 zamietnuť ako neodôvodnený. Žalobcovia pritom v konaní vyslovene uviedli, že nežalujú štát na náhradu škody ktorá im vznikla ako náklady za uvedenie veci do poriadku, ale žiadajú len nemajetkovú ujmu za psychické problémy, ktoré im boli spôsobené. Pretože si žalobcovia uplatnili nárok titulom nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia na ktoré sa vzťahuje zákon č. 58/1969 Zb., ktorý však nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepriznával, bolo potrebné žalobu žalobcov v tejto časti zamietnuť. Navyše pokiaľ ide o tvrdenú nezákonnosť rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva žalobcov na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.07.2000, dňa 07.08.2000 pod č. V-1068/2000, nebola splnená ani ďalšia podmienka stanovená zákonom č. 58/1969 Zb. vyžadovaná ustanovením § 4 ods. 1 cit. zákona, podľa ktorého nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán; rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Rozhodnutie o povolení vkladu nadobudlo právoplatnosť dňa 07.08.2000, nebolo zrušené príslušným orgánom ako nezákonné a súd je týmto rozhodnutím viazaný. Súd v konaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu nie je oprávnený skúmať

ako predbežnú otázku zákonnosť rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda. Pokiaľ rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda, nie je zrušené platí prezumpcia jeho správnosti. V tomto smere teda žalobcovia nepreukázali splnenie základného predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, teda existenciu nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, z ktorého dôvodu bola žaloba v časti o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím Okresného úradu v Senici o povolení vkladu pod č. V-1068/2000, rovnako zamietnutá. Žalovaná vznesla tiež námietku premlčania nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, keď poukázala na ustanovenie § 22 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s ustanovením § 20 zákona. Podľa žalovanej sa premlčanie práva posudzuje aj z hľadiska plynutia objektívnej premlčacej lehoty, ktorá v prípade nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je trojročná, a to v zmysle § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka a začína plynúť odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla (podľa rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/137/2006 zo dňa 25.01.2007). Nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy súd posúdil titulom nesprávneho úradného postupu v konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva žalobcov pod č. V-1068/2000 a titulom nezákonného rozhodnutia o povolení vkladu pod č. V-1068/2000. Podľa § 22 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. V danom prípade obaja žalobcovia potvrdili, že rozhodnutie o povolení vkladu si prevzali na katastrí osobne dňa 06.09.2000. Od tohto okamihu začala plynúť objektívna desaťročná premlčacia lehota pre uplatnenie nároku titulom nezákonného rozhodnutia na súde, ktorá márne uplynula dňa 06.09.2010. Z toho vyplýva, že nárok žalobcov na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím Okresného úradu v Senici, Katastrálny odbor o povolení vkladu pod č. V-1068/2000 je premlčané a žalovaná v tejto časti úspešne vznesla námietku premlčania. Pokiaľ ide o nárok žalobcov titulom nesprávneho úradného postupu Okresného úradu v Senici, Katastrálny odbor, v konaní o povolení vkladu pod č. V-1068/2000, zákon č. 58/1969 v ustanovení § 22 ods. 1 v súvislosti s neprávym úradným postupom upravoval iba subjektívnu premlčaciu lehodu, a to tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Uvedené ustanovenie neobsahuje úpravu objektívnej premlčacej doby v súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu štátu. Zákon č. 58/1969 Zb. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje sám vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb.). Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Z toho vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu sa premlčuje vo všeobecnej objektívnej premlčacej lehote práva na náhradu škody upravenej v Občianskom zákonníku (obdobne rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.01.2007, sp. zn. 7Co/137/2006). Premlčacia lehota pritom začína plynúť odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, teda odo dňa nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Pretože žalobcovia poukazovali na nesprávny úradný postup katastra, ktorý mal byť dokončený vydaním im listov vlastníctva dňa 06.09.2000, od tohto dňa začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba pre uplatnenie nároku žalobcov titulom nesprávneho úradného postupu Okresného úradu v Senici, Katastrálneho odboru, v konaní o povolení vkladu pod č. V - 1068/2000, ktorá objektívna premlčacia doba márne uplynula dňa 06.09.2003. Žalovaná teda v konaní dôvodne vznesla námietku premlčania nároku žalobcov na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia v konaní pod č. V-1068/2000 a aj vzhľadom na túto skutočnosť, súd v tejto časti žalobu žalobcov zamietol. Ďalej sa žalobcovia svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy domáhali z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, keď Správa katastra Senica, im ako vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX a č. XXXX neoznámila vykonanie zápisov do týchto listov vlastníctva v súvislosti so zápisom spoluvlastníckeho podielu B. A. na spoločnom dvore a tiež v súvislosti so zápisom jej dedičky A. A. (nesvojprávnej). Tieto zápisy boli vykonané pod č. R - 127/06 a pod č. Z - 2596/12. Podľa žalobcov tak bola niekoľkonásobne zanedbaná povinnosť podľa § 37 katastrálneho zákona, aby správa katastra oznámila osobám, ktorých právo k nehnuteľnosti bolo zápisom dotknuté, že vykonala zápis záznamom, do 15 dní odo dňa zápisu práva do katastra. Podľa žalobcov zápismi do LV väčšinového vlastníka bez toho, aby mu túto skutočnosť oznámil, zapríčinil kataster žalobcom psychickú ujmu, ohrozil ich zdravie a pre uvedenie vecí do poriadku ich vystavil neprimerane náročnej záťaži po stránke psychickej, fyzickej, finančnej a časovej. Ďalej prvostupňový súd uviedol, že ust. 37 zákona č. 162/1995 Z.z., podľa ktorého správa katastra oznámi tým osobám, ktorých právo k nehnuteľnosti bolo zápisom dotknuté, že vykonala zápis do katastra záznamom, a

to do 15 dní odo dňa zápisu práva do katastra, je účinné od 01.09.2009. Toto ustanovenie sa teda nevzťahovalo na zápis evidenčnej zmeny pod č. R - 127/2006, ktorou bola na základe revízie údajov katastra do LV č. XXX zapísaná ako 1/4-ová spoluvlastníčka B. A., rod. F., keď na tento LV boli zapísaní ako vlastníci 1. K. Q. Ing. a N. r. U. v podiele 1/4, 2. K. Q. Ing. a N. r. U. v podiele 1/4, 3. K. Q. Ing. a N. r. U. v podiele 1/4 a 4. A. B. r. F. v podiele 1/4. Navyše podľa § 16 ods. 2 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 534/2001 Z. z. spravovací poriadok, obyčajná zásielka sa nezapisuje a jej príjem sa nepotvrďuje. Zápis evidenčnej zmeny nie je rozhodnutím, nedoručuje sa doporučenou zásielkou, ale v zmysle spravovacieho poriadku iba obyčajnou zásielkou, ktorá sa nezapisuje. V spisovom materiáli Okresného úradu v Senici sp. zn. R - 127/06, preto nie sú doručky, ktoré by potvrdzovali zaslanie oznámenia o vykonanom zápise žalobcom. Citované ust. § 37 zákona č. 162/1995 Z.z. sa vzťahovalo na zápis evidenčnej zmeny pod č. Z - 2596/12. Na tento zápis sa vzťahovalo tiež ust. § 21 ods. 3 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 22/2010 Z.z., ktorou sa vydáva Spravovací poriadok pre katastrálne úrady a správy katastra. V zmysle tohto ustanovenia doporučené zásielky, zásielky na doručku a na doručku do vlastných rúk, s úrne zásielky a balíky sa zapisujú do poštových podacích hárkov, v ktorých pošta potvrdzuje prevzatie zásielky na prepravu, obyčajné zásielky sa nezapisujú a ich príjem sa nepotvrďuje. Z pripojeného spisu Správy katastra Senica sp. zn. Z - 2596/12 vyplýva, že na základe doručeného Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 4D/48/2012-49, D not 103/2012 - Do zo dňa 19.06.2012, po poručiťke neb. B. A., rod. F., bol vykonaný zápis do katastra nehnuteľností pod sp. zn. Z - 2596/12 dňa 29.10.2012. V tomto spise nie sú pripojené doručky, potvrdzujúce zaslanie oznámenia o vykonanom zápise žalobcom. Okresný úrad Senica tak v prípade zápisu evidenčnej zmeny č. R - 127/06, ako aj v prípade zápisu evidenčnej zmeny pod č. Z - 2596/12 teda nedisponuje dôkazom o tom, že tieto zápisy evidenčných zmien žalobcom 1 a 2 oznámil. Pokiaľ však ide o zápis evidenčnej zmeny pod č. R - 127/06, z. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností, takúto povinnosť správe katastra ani neukladal, pretože ako bolo vyššie uvedené, ust. § 37 zákona o katastri nehnuteľností nadobudlo účinnosť až dňa 01.09.2009, teda Okresný úrad v Senici sa v súvislosti so zápisom R - 127/06 ani nemohol dopustiť nesprávneho úradného postupu neoznánením vykonaného zápisu vlastníkom nehnuteľnosti, pretože mu túto povinnosť zákon neukladal. Pokiaľ ide o zápis evidenčnej zmeny pod č. Z - 2596/12, nešlo o rozhodnutie, preto správa katastra oznámenie o zápise nebola povinná oznamovať vlastníkom doporučenou zásielkou, ale stačilo zaslanie obyčajnej zásielky, ktorá sa nezapisovala. Navyše ako vyplýva z listov vlastníctva č. XXX a č. XXXX zo dňa 08.03.2013, pri vlastníkoch - žalobcoch kataster eviduje údaj o ich poslednom bydlisku ako D. XX, XXX XX C.. Podľa § 19 písm. a) zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností, vlastníci a iné oprávnené osoby sú povinní dbať, aby všetky údaje katastra týkajúce sa nehnuteľností alebo vlastníka nehnuteľností, ako aj zmeny týchto údajov, mohli byť v katastri riadne evidované a ohlásiť každú zmenu správe katastra do 30 dní odo dňa vzniku, zmeny alebo zániku rozhodujúcej skutočnosti a na vyzvanie správy katastra predložiť v určenej lehote doklady na zápis týchto údajov do katastra; na fyzické osoby sa nevzťahuje povinnosť ohlasovať údaje o nehnuteľnostiach uvedené vo verejných listinách a v iných listinách. Žalobcovia 1/ a 2/ mali teda povinnosť katastru oznámiť zmenu adresy svojho trvalého bydliska. Ak si túto notifikačnú povinnosť nespĺnili, nemôžu sa domáhať nesprávneho úradného postupu správy katastra tým, že im neboli doručené oznámenia o vykonaní zápisov č. R - 127/06 a Z - 2596/12. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali, že sa Okresný úrad v Senici, Katastrálny odbor, v súvislosti s neoznánením vykonania zápisov č. R - 127/06 a č. Z - 2596/12 dopustil nesprávneho úradného postupu. V čase vykonania zápisu č. R - 127/06 zákon povinnosť oznamovať túto skutočnosť správe katastra neukladal, pričom žalovaná tvrdila, že takéto oznámenie sa zasielalo iba obyčajnou zásielkou. V čase vykonania zápisu č. Z - 2596/12 síce správa katastra povinnosť oznámiť vlastníkovi vykonanie zápisu do LV mala, ale žalobcovia nepreukázali, že si splnili oznamovaciu povinnosť voči katastru a oznámili mu zmenu adresy svojho trvalého bydliska. Pokiaľ žalobcovia uvádzali, že túto skutočnosť oznámili Centrálnej evidencii obyvateľov, toto nie je v zmysle § 19 katastrálneho zákona relevantné, tiež nie je dostatočné tvrdenie žalobcov v tom, že je zrejme, že ak kúpili nehnuteľnosť v X., majú bydlisko tam. To, že sa fyzická osoba stane vlastníkom nehnuteľnosti, neznamená automaticky zmenu jej trvalého bydliska, pretože jedna fyzická osoba môže byť vlastníkom viacerých nehnuteľností. Žalobcovia teda v súvislosti s oznamovaním zápisov č. R - 127/06 a č. Z - 2596/12 nepreukázali, že sa Okresný úrad v Senici, Katastrálny odbor dopustil nesprávneho úradného postupu, preto ani v tejto časti nemohol súd žalobe žalobcov vyhovieť a zamietol ju. Navyše vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovia tiež žiadnym spôsobom nepreukázali jej vznik. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich

tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa názoru súdu sa žalobcom nepodarilo vôbec preukázať, že by mu v súvislosti s postupom Okresného úradu v Senici, Katastrálneho odboru, resp. Správy katastra Senica vznikla akákoľvek nemajetková ujma. Žalobcovia uvádzali, že potom ako sa 28.02.2013 náhodou prostredníctvom internetu dozvedeli, že na príslušných listoch vlastníctva boli vykonané zmeny a že nie sú výlučnými vlastníkmi spoločného dvora - parc. č. 220/2 na LV č. XXX, keď tam bola pripísaná spoluvlastníčka B. A., s podielom 1/4 na danej nehnuteľnosti, utrpeli šok, infarktový stav, uvedené zistenie a snaha dať vec do poriadku im zhoršila zdravotný stav a zhoršila tiež kvalitu života. Utrpeli stres, trpeli poruchami spánku, obaja schudli, utrpeli psychickú ujmu, snaha zistiť čo sa stalo a ako to napraviť im spôsobovala záťaž psychickú, fyzickú, finančnú a časovú, museli vynaložiť veľa času a energie, utrpeli ťažký nervový otras, trpeli depresiami a boli uvedení do stavu právnej neistoty. Žalobkyňa 1/ uviedla, že bola na vyšetrení, mala problém so srdcom, avšak nevyžiadala si potvrdenie. Žalobca 2/ uviedol, že mal v tejto súvislosti prechodne zhoršený zdravotný stav, ale nešiel s tým k lekárovi. Neskôr v konaní uviedli, že dlhodobo pretrvávajúce napätie a psychické vyčerpanie v dôsledku zistenia a potreby riešenia žalobcami nezavineného a pre nich neriešiteľného problému, vyústilo teraz aj do život ohrozujúceho stavu žalobcu 2/, vzalo im akúkoľvek radosť zo života. Žalobca 2/ poukázal na to, že sa mu rapidne zhoršil zdravotný stav, na tom, čo musí podstupovať, má veľkú vinu situácia, do ktorej sa žalobcovia dostali kvôli pochybeniu katastra. Pokiaľ ide o preukázanie svojho zhoršeného zdravotného stavu, žalobcovia predložili lekárske správy preukazujúce, že žalobcovi 2/ bol diagnostikovaný zhubný nádor konečníka, podstúpil chirurgickú operáciu a onkologickú liečbu. Žalobkyňa 1/ na preukázanie svojho zdravotného stavu predložila lekársku správu, podľa ktorej bola hospitalizovaná od 06.03.2015 do 19.03.2015 pre akútnu bronchitídu agens chlam. pneum. Žalobcovia pritom v konaní výslovne uviedli, že si neuplatňujú náhradu škody, ale náhradu nemajetkovej ujmy za psychické problémy, ktoré im boli spôsobené. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného. V prípade, že nepriaznivé pôsobenie nesprávneho výkonu verejnej moci má dopad na zdravotný stav poškodeného, vyvoláva účinky jeho stresu a neistoty, prípadne spôsobuje zásah do doterajšieho spôsobu života, možno hovoriť o spôsobení nemajetkovej ujmy. Vznik tejto nemajetkovej ujmy je však žalobca povinný preukázať. V danom prípade žalobcami tvrdená nemajetková ujma v konaní nebola nijako preukázaná, pričom na žalobcoch bolo preukázať svoje tvrdenia. Žalobcovia svoje tvrdenia o nemajetkovej ujme v návrhu všeobecne popísané nijako nedokladovali. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné tiež preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo zo žaloby nevyplýva, preto žalobcovia nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Žalobcovia síce predložili lekárske správy z januára až marca r. 2015, podľa ktorých žalobcovi 2/ bol diagnostikovaný zhubný nádor konečníka a žalovanej 1/ akútna bronchitída, avšak tieto listinné doklady nepreukazujú, akou ujmu trpeli žalobcovia v čase podania návrhu na začatie konania dňa 13.08.2013. Takisto nepreukazujú splnenie ďalšej nevyhnutnej podmienky, a to existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmu. Nesprávny úradný postup sa na vzniknutej ujme musí podieľať priamo a nie sprostredkovane, prípadne len v presvedčení poškodeného, hoci bezprostrednou príčinou ujmy bola okolnosť iná. Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu a vznikom ujmy, v tomto prípade ujmu na zdraví, musí byť pritom bezpečne preukázaná, nestačí len pravdepodobnosť. V predmetnej právnej veci však žalobcovia nepreukázali, že práve konkrétny nesprávny úradný postup bol priamou príčinou ich lekárskeho diagnózy a zhoršeného zdravotného stavu, či utrpenej psychickej ujmy. Navyše výška nemajetkovej ujmy 10.000 eur sa javí ako zjavne neprímeraná k hodnote spoluvlastníckeho podielu A. A. na predmetnej nehnuteľnosti - spoločnom dvore, o ktorú v danom prípade ide, ktorá všeobecná hodnota nehnuteľnosti o výmere 428 m² bola znaleckým posudkom z r. 2000 ohodnotená na 9.416 Sk, t. j. 312,55 eur, z toho 1/4 teda mala hodnotu 78,14 eur. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali, že by v súvislosti s vykonaním zápisov evidenčných zmien pod č. R - 127/06 a Z - 2596/12 došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázali vznik ani výšku prípadnej nemajetkovej ujmy, nepreukázali ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného úradu v Senici a uplatnenou nemajetkovou ujmu. Žalobcovia teda nepreukázali svoj nárok, nepreukázali splnenie základných zákonných podmienok v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. ani v zmysle z. č. 514/2003 Z.z., a preto je ich návrh v celom rozsahu nedôvodný a z tohto dôvodu súd žalobu žalobcov zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnila a z obsahu spisu ani nevyplýva, že by jej nejaké trovy konania vznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedli, že ako starých ľudí sa ich hlboko dotkla nedbanlivá práca a následný postoj katastra, ktorý nedodrжал viaceré paragrafy katastrálneho zákona, pričom bez akejkoľvek súčinnosti s jeho strany museli a musia sami zisťovať, kde sa stal problém a riešiť chyby z ďalekej minulosti. Do 28.02.2013 na základe povoleného vkladu a príslušných dokladov žili v dobrej viere celého vlastníctva vyznačeného aj na kópii mapy z katastra nehnuteľností vyhotovenej 14.07.2000 a nemali dôvod napadnúť vklad pod V-1068/00. Za vklad do katastra zaplatili príslušný poplatok, pričom išlo o vklad parc. č. 220/2 vo výmere 428 m², teda v celosti a tento bol bez výhrad povolený. Mali za to, že išlo o chybnú urobenú službu a v katastri ju mal napraviť, pretože oprava chýb v katastrálnom operáte spadá do jeho právomoci. Poukázali na to, že o existencii nároku na ideálnu časť spoločného dvora alebo aspoň využívanie spoločného dvora parc. č. 220/2 niekým iným z rodiny F. nevedel ani predávajúci R. K., ktorý sa tam narodil a prežil do dospelosti svoj život, a ani nikto iný. Kataster im však napriek ich vysvetľovaniu a požiadavke preveriť túto skutočnosť odmietol nazrieť do príslušných záznamov. Odporučil im, aby príslušný podiel znovu odkúpili, čo aj z princípu odmietli, pretože za nehnuteľnosť zaplatili a trinásť rokov žili v dobrej viere, že sú jedinými vlastníckmi. Dňom 16.06.2013 podali dva návrhy na Okresný súd Senica, keď návrhom vedeným pod sp. zn. 7C/46/2013 sa domáhali neoprávneného obohatenia pri predaji nehnuteľnosti, ktorý bol zamietnutý a návrhom pod sp. zn. 11C/47/2013 sa domáhali určenia vlastníckeho práva, tento však vzali po poučení súdu späť. Návrhom v predmetnej veci sa domáhali, aby súd preukázal, že Katastrálny odbor Okresného úradu v Senici urobil rozhodnutia v rozpore s katastrálnym zákonom. Boli presvedčení, že prvostupňový súd namiesto preskúmania napadnutých ustanovení katastrálneho zákona Katastrálnym odborom Okresného úradu v Senici v súvislosti s požadovaným zadosťučinením a autoritatívnymi vyjadreniami odborne fundovaného zástupcu Slovenskej republiky z nich urobil nevinných väzňov v nepreniknuteľnej pavúčej sieti spradenej z termínov, zákonov a paragrafov a rôznych rozhodnutí iných súdov. Mali za to, že dostatočne preukázali, že sporný podiel sa nedá z parc. č. 220/2 vyňať a je neoddeliteľnou súčasťou parc. č. 217, 218, 219 a 220/1 a spolu tvoria ucelený celok. Katastrálny odbor Okresného úradu v Senici mal preto dbať, aby vlastnícke práva k parc. č. 220/2 boli riadne zapísané do listu vlastníctva a pri rozhodovaní o povolení vkladu mal kataster dbať na skutkové a právne skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na povolenie vkladu. Súd tiež nesprávne vyhodnotil požadované zadosťučinenie vo vzťahu k finančnému vyčísleniu ideálnej časti spoločného dvora, pretože v zmysle návrhu toto existuje len vo vzťahu k porušeniu príslušných paragrafov katastrálneho zákona katastrom, ktorými sa stal rozvráteným ich každodenný život na nepredvídateľnú dobu. Vzhľadom na to, že podľa ich názoru bol a je postoj zodpovedných pracovníkov katastra, rovnako aj postoj žalovanej konajúcej v menej Slovenskej republiky k nedbalej práci katastra, neadekvátny vo vzťahu k nim, nepovažovali za správne, aby boli nútení do podania ďalšieho návrhu na iný súd, namiesto preukázania a porušenia paragrafových znení katastrálneho zákona k schválenému rozhodnutiu V-1068/00.

K odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Uviedla, že keďže si žalobcovia uplatnili na Okresnom súde Senica žalobu z dôvodu neoprávneného obohatenia pri predaji nehnuteľnosti, o ktorej nebolo doteraz rozhodnuté, bola toho názoru, že nárok na náhradu škody je potrebné zamietnuť, nakoľko žalobcom škoda ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb.. V danom prípade podľa jej názoru nie je daná ani príčinná súvislosť medzi konaním správneho orgánu a vznikom škody, nakoľko táto musí byť priama a bezprostredná. Ďalej uviedla, že škoda, ktorej sa domáhajú žalobcovia, nie je ani priama a ani bezprostredná, nakoľko sami žalobcovia podali žalobu za neoprávnené obohatenie aj voči P. K., pričom sám žalobca potvrdil, že vlastne presne nevie, kto mu škodu spôsobil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podali včas oprávnené osoby - účastníci konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 13C/314/2013 je zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba žalobcov zamietnutá a žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania.

Odvolatelia odvolanie odôvodnili v podstate tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistení skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Súd prvého stupňa sa vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami odvolateľov a vzhľadom na to, že títo ani v odvolacom konaní neuviedli žiadne podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Podľa § 120 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné alebo závažné pochybnosti. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia, ak nejde o veci podľa ods. 2, súd môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Pred skončením dokazovania je predseda senátu povinný okrem vecí uvedených v ods. 2 cit. ustanovenia poučiť účastníkov prítomných na pojednávaní, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť skôr, ako vo veci vyhlási rozhodnutie, pretože na dôkazy označené neskôr, sa neprihliada.

Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov v kontradiktórnom občianskom súdnom konaní leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože táto návrh na jej priznanie nepodala (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.